

ПРАВДА

Всесоюзная Коммунистическая Партия (больш.).
Орган Центрального Комитета и МК ВКП(б).

ЗА СОХРАНЕНИЕ И УПРОЧЕНИЕ МИРА

Отсюда и начинается великое дело мира, единственная цель которого — создание справедливого, основанного на равенстве и дружбе мира между народами всех стран, независимо от расы, цвета кожи и религии.

Решение этой задачи требует от нас не только мужества, но и мудрости. Мы должны быть готовы к тому, чтобы в любой момент пожертвовать собой ради мира. Мы должны быть готовы к тому, чтобы в любой момент пожертвовать собой ради мира.

ПРАВДА
КРИВДУ ПЕРЕВАЖИТЬ
(Народне прислів'я)

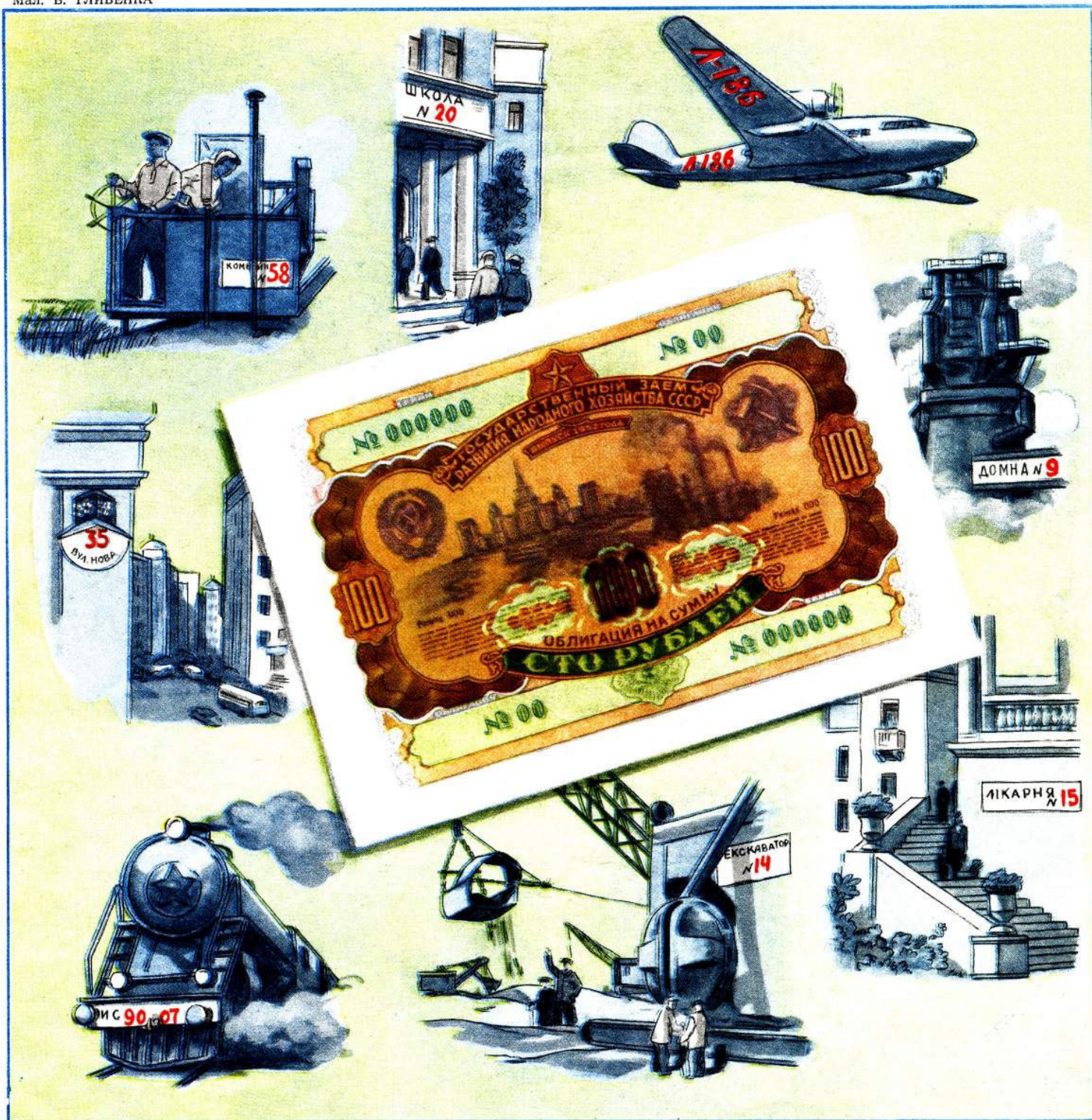

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА
Фотокомпозиція К. ЛІШКА

п е р е щ ь

БЕЗПРОГРАШНА ПОЗИКА
 Основні виграші нової позики припадуть на такі номери:

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ДІВЧИНА З КАРПАТ

В зелених Карпатах дівчина росла,
 Гуцулка — Ганнуся, маленька, тендітна.
 Журились подружки:—Яка ж ти мала,
 Тонка, мов билина, нічим непримітна.—
 А дівчина платтячка сніжала свої,
 Накликала подруг в неділю до хати:
 — Маївку згуляю, подружки мої,—
 В Каховку подамся, прощайте Карпати!
 Бо сили в мені,
 Як у щедрій весні!
 І впину тій силі немає!
 А пісня — легка,
 Наче жайворонка,
 До сонця мене підіймає! —

Зустрів непривітно Ганнусю Дніпро:
 — Щось дуже ти, дівчино, квола й тендітна!..—
 Ганнуся легенька, мов пташе перо,
 По берегу ходить, нічим непримітна.
 Та й каже Дніпрові:— А ти не хвались!
 І хвилі так грізно нехай не клеочуть...
 Свою диктував ти нам волю колись,—
 Тепер поверну тебе я, куди схочу!
 Бо сили в мені,
 Як у щедрій весні!
 І впину тій силі немає!
 А пісня — легка,
 Наче жайворонка,
 До сонця мене підіймає! —

Новий самозвал двиготить і гуде,—
 У світлій кабіні — гуцулочка мила.
 Слухняно потужна машина їде,
 Бо чує машина — у дівчини сила!
 Підняв догори сиві брови Дніпро.
 Сміється дівча:— Не дивуйся, вестиму
 Всім людям на радість, на щастя й добро,
 Вестиму, мій Дніпре, тебе аж до Криму!
 Бо сили в мені,
 Як у щедрій весні!
 І впину тій силі немає!
 А пісня — легка,
 Наче жайворонка,
 До сонця мене підіймає!

ІНТЕРВ'Ю

Кілька хвилин тому радянський пароплав «Восток» пришвартувався в гавані Балтімора. Матроси не встигли ще закріпити швартові кінці, а по трапу уже піднімався на борт чоловік у сірому гольфі й чорних окулярах.

— Нечистий уже кореспондента несе, — сердито промовив капітан, глянувши з містка на трап. — Це якийсь новий.

— Новий? — перепитав старший помічник, пильно придивляючись до гостя. — Та це ж він! Слово честі, це той самий...

— Тоді нехай іде, я для нього приготував інтерв'ю...

Георгій Петрович Воронцов — людина простої, відвертої вдачі й завжди говорить те, що думає.

Коли він спустився вниз, кореспондент уже стояв біля дверей капітанської каюти й, притулившись до них вухом, тихо стукнув пальцем. Побачивши капітана, він одскочив убік, розвів по всьому обличчю солодку посмішку й заторохтів по-англійськи:

— О, салют, кептен, привіт! З благополучним приходом! Дуже радий познайомитись. Томмі Грін — перший кореспондент журналу «Таймс». Дуже солідний журнал: п'ять доларів за сенсаційний рядок.

Капітан відімкнув двері, і вони зайшли в каюту.

— Містер Грін, ви, бува, не знайомі з Томмі Капп? — спитав Георгій Петрович.

Кореспондент трохи зніяковів.

— Так, сер, він працював у нас у «Таймсі»... Страшний мерзотник. Тепер він, здається, в Австралії.

Томмі Грін закурих і відразу ж почав серйозну розмову.

— Я прошу вас, кептен, відповісти всього-на-всього на кілька запитань, які дуже цікавлять мою редакцію.

— Я готовий задовольнити ваше прохання, — відповів капітан, — але з умовою, що ви будете сумлінно стенографувати мої відповіді і копію стенограми віддасте мені. Це на той випадок, коли в опубліковане інтерв'ю вкрадуться неточності або, просто кажучи, ви збрешете щось і мені треба буде спростувати.

Томмі Грін, відкинувшись на спинку дивана, так зареготав, що у нього на носі застрибали окуляри.

— «Збрешете щось», ха-ха-ха! Оригінальна російська відвертість, ха-ха-ха!

Заспокоївшись, він за звичкою поклав ноги на крісло, що стояло біля дивана.

— Я прошу вас, сер, — сухо сказав капітан, — тримати ноги там, де їх належить тримати. У нас не заведено...

— Пробачте! — Він швидко зняв ноги і сховав їх під стіл. — Але слід зауважити, кептен, що ви недружелюбно настроєні до американських кореспондентів. Скажіть, чому ви так не любите американських журналістів, містер кептен? Хай це буде першим запитанням інтерв'ю.

— Я готовий відповідати, містер Грін, і гадаю, що ваше перше запитання буде й останнім.

— Чому? Ви погано знаєте американських журналістів.

— А я боюся, що ви погано знаєте нашу відвертість, сер. Шкода, що ви не розумієте російської мови. По-російськи моє інтерв'ю звучало б краще... Отже, дозвольте почати. Насамперед, я ставлюся недружелюбно не до всіх американських журналістів, а тільки до представників вашої жовтої преси. І не тільки я так ставлюся до них, а всі мої співвітчизники і всі чесні люди на землі.

Грін заходився писати, а капітан зручніше сів і продовжував:

— Ви хочете знати, чому вас називають жовтими? Напевне тому, що джерелом вашого нагнення є жовтий диявол — долар і власна жовч. Жовтий кореспондент за гроші може прийняти мелодію скрипки за гуркіт гармат і аромат троянди за запах пороху...

Томмі Грін засовався в кріслі.

— Вам потрібні факти? Будь ласка. Ваш колега Томмі Капп, як ви його назвали, здається, «страшним негідником», минулого року, не заставши мене на судні, хотів проінтерв'ювати мого старшого помічника. Знаючи вашу вдачу, старший помічник вирішив відтягти час і зачекати повернення капітана. Помічник запросив Томмі Каппа до столу. Ваш колега допався до російської горілки й так «наінтерв'ювався», що не міг уже не тільки пересувати ноги, а й слова вимовити. Довелося матросам допомогти йому спуститися по трапу... Пишіть, пишіть, Томмі Грін, він вам, певно, про це розповідав. Пишіть. А втім, якщо ви щось пропустите, то мій магнітофон відтворить моє інтерв'ю. Так ось: цей Томмі Капп, жодного слова не почувши з уст мого екіпажу і не бачивши мене, сп'яна вигдавав інтерв'ю, яке нібито дав я, капітан Воронцов. ...Прочитати вам це маячня? Та ви її певно читали. Ви розумієте, який це нахаба? У нас в Росії про таких говорять: «бреше й оком не моргне». До речі, Томмі Капп дуже добре володів російською мовою. Ви не знаєте, звідки він знайомий з нею?

— Здається, він спеціально вивчав російську мову.

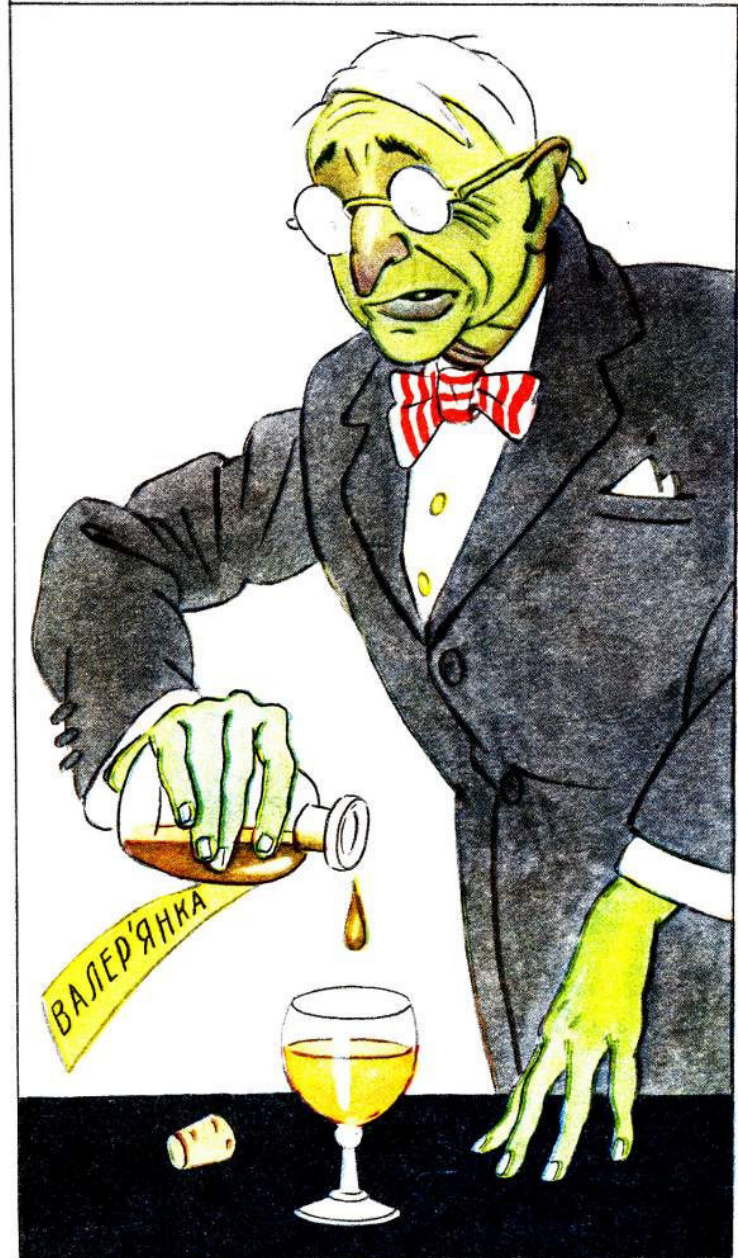
— А ви не знаєте, Томмі Капп — це псевдонім?

— Ні, кептен, Томмі Капп його справжнє прізвище.

— Тоді... Томмі Грін, напевно, його псевдонім?

Кореспондент почервонів, мабуть, вперше в своєму житті.

— Киньте, Томмі, прикидатися, — сказав по-російському ка-

пітан. — Поговоримо з вами по-російському, мені ця мова зрозуміліша.

— Дякую вам, капітане, — відповів кореспондент по-російськи, — ви прекрасно знаєте англійську мову й я вас дуже добре зрозумів.

Томмі Грін підвівся.

— Я чекаю на друге запитання, — сказав Воронцов. — Куди ж ви квапитеся?

— Ви дуже довго відповідаєте, кептен, я списав цілий блокнот.

— Я вам можу дати ще один, чистий.

— Ви дуже ласкаві, дякую!

Наїжений і похмурий Томмі Грін попрямував до виходу.

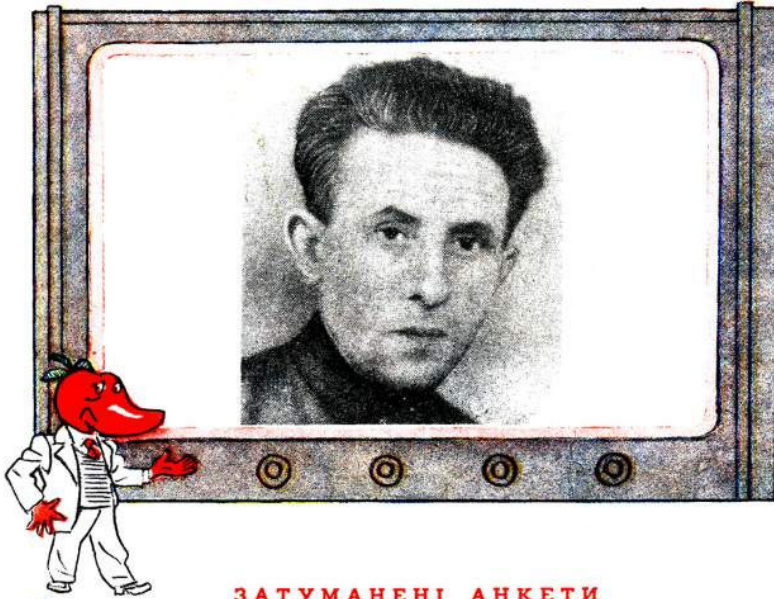
— До побачення, містер Воронцов.

— Прощайте, Томмі Грін, чи як вас там... — сказав капітан.

Через день Томмі все ж подав про себе звістку. У місцевій газеті була опублікована велика інформація, де говорилося, що в Балтімору прибув радянський пароплав «Восток», що його привів кептен Воронцов. Ім'я цього кептена, мовляв, уже добре відоме читачам газети. Це той самий агент Москви Воронцов, який ще торік мав намір підняти повстання американських негрів проти існуючого ладу. Зазнавши торік невдачі, кептен Воронцов не відмовився від зазіхань на американську демократію й знов прибув до США, щоб керувати негритянськими повстанськими загонами...

— І до чого ж тупа й бездарна брехня! — сказав капітан, прочитавши «сенсацію» Томмі Гріна. — Недарма каже наш народ про таких типів: «Вдача собача: як не брехне, так не дихне!»

Перецький Телевізор

ЗАТУМАНЕНІ АНКЕТИ

Ніхто в тихому містечку Янові не думав, що маленького Мірочника чекає така карколомна кар'єра. Нікому й на думку не спадало, що він колись буде знатися з міністрами, що йому будуть доручати відповідальні справи республіканського масштабу.

Учився він сьак-так, виділявся серед своїх однокашників більш ніж скромними успіхами, не любив переобтяжувати свій молодий розум науками. Для біографів так і лишається незрозумілим, яку ж школу закінчив Хаïм Танхович Мірочник. Навіть анкети, заповнені його власною рукою, не вносять ясності в це питання. В одній анкеті наш герой пише: «Закінчив сім класів», у другій анкеті: «Закінчив десять класів», у третій — те ж саме, тільки іншими словами: «Закінчив десятирічку в 1928 році» (тобто тоді, коли десятирічок ще й не було!), в четвертій анкеті він пише: «Закінчив торговельний технікум».

А незграбні закарлюки, якими зроблено всі ці записи, красномовно свідчать, що Хаïм Танхович закінчив щонайбільше два класи і третій коридор.

Вийшовши на життєвий шлях з таким скромним багажем знань, Мірочник не дуже сумував. Він вирішив заповнити прогалини в своїй освіті нахрапистим характером.

ПОЯВА ПРОЯВИ

Обдурюючи й ошукуючи довірливих простаків, з якими йому доводилося зустрічатися в житті, Хаïм Танхович почав, як той акробат, стрибати з однієї посади на другу. У місті Вінниці, куди він прибув у повному розквіті сил, можна було почути захоплені вигуки його прихильників:

— Що?! Ви не знаєте Мірочника? Та це ж світило на нашому торговельному небі!

Спочатку це світило скромно поблимувало на посаді завідувачого магазином, потім заискрилося на чолі цілої торговельної сітки. Без особливих труднощів і перешкод безграмотне світило досягло обласного zenіту — Мірочник став керувати «Облашлогопостачторгом». Згодом йому пощастило підсочити вище обласного zenіту, став він капітаном ще більшого корабля, почав малювати свій незграбний підпис після цілої низки слів: «Керуючий Вінницьким міжобласним відділенням тресту «Укрпостачзбудматеріалів».

СПЕЦІАЛІСТ БЕЗ СПЕЦІАЛЬНОСТІ

Спритні руки невгамовного комбінатора творили чудеса, слава про нього докотилася аж до Києва, до Міністерства промисловості будівельних матеріалів. Знайшлися в міністерстві цинітелі його талантів! Невідкладно, негайно, терміново викликали Мірочника з Вінниці до столиці. На крилах прилетів він до Києва. Мабуть, ніколи астрономи не зустрічали з такою радістю відкриття нового сузір'я, як зустріли у міністерстві вінницького гостя. Самого міністра Олександра Федоровича Шинкарьова світило буквально засліпило: він тут же підписав наказ про призначення Мірочника відповідальним уповноваженим міністерства у Москві. Впорався наш герой з високим дорученням, повернувся до Києва і окопався тут фундаментально: став начальником торговельного сектору тресту «Укрпостачзбудматеріалів». Обвівши круг пальця керівників тресту і міністерства, а вкупі з ними і виконком Київської міськради, Мірочник зайняв для трьох чоловік своєї сім'ї нововідбудовану простору се-

мидесятидвометрову квартиру в самому центрі міста, на Хрещатику. Зайняв швидко, дешево (а може й не дуже дешево!) і без усякого ордеру.

Вертівся, крутився Мірочник на трестівських торговельних точках, сипалися з точок тривожні сигнали про спритність нового начальника, а тим часом його дружина, окаракулена, очорнобурена, розгулювала по Хрещатику, як пересувний комісійний магазин. Скромна зарплата чоловіка якось дозволяла їй робити такі чудеса.

Дійшло до того, що сам тодішній керуючий трестом «Укрпостачзбудматеріалів» Крімер заволав:

— Ні, з таким віртуозом рукою до лиха подати!

Припекло світило! Рівно через рік з'являється у міністерстві наказ про звільнення імпортованого з периферії незамінного комбінатора Мірочника «через неможливість використати за спеціальністю».

Прочитавши наказа, Хаïм Танхович ехидно посміхнувся, — він блискуче використав трестівські плутані порядки «за своєю спеціальністю»!

ГОСТОМЕЛЬСЬКІ КОЖУМ'ЯКИ

І пішов-пошумів по Києву Мірочник, розмахуючи гучною, як хвалебна ода, прощальною характеристикою, підписаною керівником тресту Крімером.

Минуло небагато часу, і з'явилося наше світило на похмурому в той час горизонті Києво-Святошинського райпромкомбінату, спочатку в чині завідувачого торговельним сектором, а згодом на посаді директора майстерень різнокультурного.

Швидко Мірочник відзначився тим, що настигав з різних артілей браку — мотлоху. Той мотлох і досі лежить у ларку на Солом'янці. За нього й копійки ніхто не хоче дати, а промкомбінатові він влетів у сто тисяч карбованців.

Згодом цей висуванець Міністерства промисловості будівельних матеріалів організував під вивіскою райпромкомбінату підпільну чинбарню у Гостомелі. Покликавши на допомогу якихось Шубинського і Шепелянського, він почав м'яти шкіри. Діло закипіло: шкіру і допоміжні матеріали для її обробки купували за власні гроші, зарплату робітникам видавали з власної кишені, ніде свою «фірму» не реєстрували, ні з якими фінвідділами не зналися...

Далеко зайшли б ці кожум'яки-шкуродери, якби їх не накрили на гарячому. «Фірму» закрили. Хапонув на цьому ділі Мірочник чимало, бо ще довго після того розмахував кулаками і лементував:

— Ви ще про мене почувте! Я вам ще не таке покажу! Бідний з багатим тягався та без сорочки остався!

Стара поговорка міцно сидить у голові цього уламка старого світу.

Незважаючи на те, що цього пройдисвіта було спіймано на гарячому, тодішній керівник райпромкомбінату Бондар видав Мірочнику характеристику, яка запевняє, що Мірочник просто ангел у штанях, що він чистий, як сльоза немовляти, дисциплінований, ретельний.

У грудні минулого року «ретельний і дисциплінований» комбінатор з Бондаревою цидукою переступив поріг «Укрскопромпілки», де йому люб'язно запропонували завідувати універмагом. То не біда, що універмагу нема, зате під його вивіскою Мірочник має контору і торговельну сітку! Хоч та контора міститься в глухому закутку, в темному підвалі, далеко від людського ока, Мірочник не нарікає на свою долю: він займається там чорною універмагією — купує, продає, б'є посуд і списує, торгує хтозна-де взятими товарами, одним словом, плаває, як сир у маслі, в любимій стихії.

ІНТЕРВ'Ю З КОМБІНАТОРОМ

Коли недобра слава про Мірочника докотилася до Перця, захотілося нам подивитися власними очима на цього унікама. І от ми сидимо у квартирі Хаïма Танховича. Тіснувато у просторій господі комбінатора. Щоб заповнити її, він настигав не тільки меблів, килимів, а й родичів. Нехай, мовляв, тепер спробують сказати, що він нерационально використовує незаконно захоплену житлоплощу! Гостинний господар наклав перед нами стіл копіями скарг, заяв, листів і позовів.

Відчуваючи, що його фігура набула занадто вже великої популярності, яка не обіцяє йому нічого хорошого, Мірочник пробіває викрутитись, замести сліди, пускає пиліаку в очі. Скарги і заяви пишуться гуртом, всією сім'єю, в усі інстанції. У цих скаргах б'ють тривогу, просять допомоги, просять розвіяти хмари, які згущаються навколо світила.

* * *

Такі вони, труди і дні Хаïма Танховича Мірочника. Його портрет ми демонструємо спеціально для того, щоб на нього ще раз подивилися всі, кого він так спритно водив за носа, чие тухтість відкривало широкі можливості для його комбінатів і махінацій.

Хаïм стане цей портрет у пригоді і тим керівникам установ, до яких може поткнутися Мірочник з пропозицією своїх комерсантських послуг.

До наступного телебачення, товариші!

Передачу вели П. ГЛАЗОВИЙ,
А. ГРОХА.

ДВІ БАЙКИ

КМІТЛИВИЙ КЕРБУД

В суботу відірвав
Від паркана дві лати
Савельович-кербуд.

Такий кербудів «труд»
Ягора-тесляра не міг не
здивувати.

— Для чого дошки рвеш,
Новий паркан псуєш?! —
Ягор спитав його.

— Ох, не питай... Але ж, —
Заговорив кербуд, —
У мене кепські справи:

Тут вчора був один
з житлоуправи
І за ворота так мені він мозок
вправив,

Що вмився потом я не раз.
Сьогодні знов він буде в нас, —
Так я, щоб не втрачати час,
І хочу латами якраз
Прикрити ворота,
Щоб хоч на стілечки поліпшилась

робота.
— А чим же тут закриєш ти діру?
— Та я з воріт їх завтра ж
віддеру.

ВІДСТАЛИЙ ОБ'ЄКТ

В однім селі
Справляли аж два роки
Малий місток через ріку Терлич.

В другім селі
Якийсь Іван Кузьмич
Воздвиг собі садибу —
Без мороки! —
З сараями,
Кругом високий тин, —
І все це не за два сезони,
за один!!

А на містку весь час неvistачає
То довгих цяхів, то стовпів..

Як будівництво відстає, буває,
Від техніки таких Іванів
Кузьмичів!

Переклад з російської.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хто критик?

ГУДУТЬ ДРОТИ ТЕЛЕГРАФНІ...

Гудуть телеграфні дроти.
День і ніч по них, наче по
струнах, невидимим смичком
водить вітер.

— Знаєте, — хитро всміх-
нувся один недавній фабзаєць,
а тепер робітник Слов'янсько-
го машинобудівного заводу, —
якщо притулити вухо до стов-
па, то, їй-право, можна почути,
яку телеграму передають. Не
вірите?

Хлопець обхопив стовп і
припав до нього щочою.

— Ось в цю хвилину висту-
кують якісь поздоровлення.
Одне, друге, третє... Весело
подзенькують дроти. Приємно
їм, мабуть, такі телеграми роз-
носити по білому світу. Еге,
стривайте, чогось перестали ве-
село подзенькувати дроти, чо-
мусь дуже глухо, зловісно
загули. З чого б це? Еге, та
це ж передають чергову теле-
граму Слов'янського машино-

будівного заводу: «Висилайте
представника приймання гото-
вої продукції»... Погана теле-
грама!

— Що ж в ній поганого?

— Погано те, що влітають
державі в копійчину отакі теле-
грами. 16 лютого завод ви-
кликав такою ж телеграмою
т. Яценка з Дніпропетровська
і т. Бородавченка — з Кірово-
града. Приїхали вони одержа-
ти готові крани, а застали ще
тільки напівфабрикати. З мі-
сяць просиділи вони на заводі,
поки крани стали готовою про-
дукцією. Хвилинку...

Хлопець знов прислухається.
— Ще одна телеграма з на-
шого машинобудівного заводу.
Викликають представника з
Нового Тагіла. О, тепер навряд
чи скоро звідти відгукнуться.
Торік на такий же телеграф-
ний виклик з Нового Тагіла
до Слов'янська прибув за

одержанням крана З. Г. Фав-
штейн. Прибув на початку
липня, а вибув лише у верес-
ні. Добові йшли йому акурат-
но, і поки у нас на заводі до-
робляли «готовий» кран, за
одержанням якого був викли-
каний представник, З. Г. Фав-
штейн добре загорів, прибавив
у вазі.

— А ти, хлопче, звідки про все
це знаєш? — поцікавились ми.

— Звідки? — хлопець усміх-
нувся. — Мені про все це пові-
дали дроти телеграфні. Не ві-
рите? Візьміть і перевірте.

Ми перевірили — і, уявіть
собі, все, що розповіли хлопцеві
дроти, — чиста правда.

Дроти заговорили, а живі
люди, що все це на заводі спо-
стерігають, — мовчать.

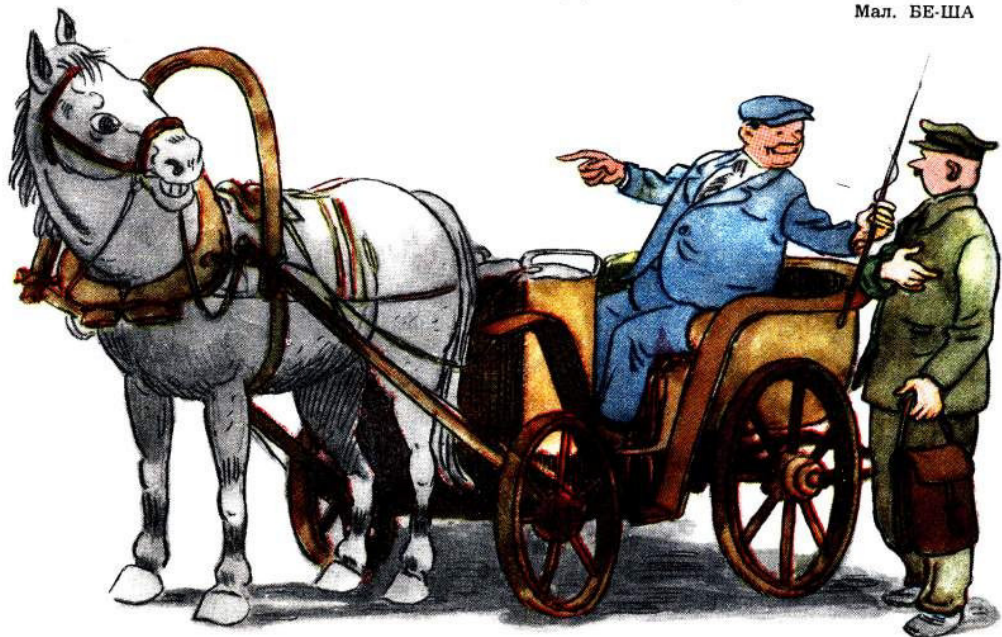
Диво дивнеє!

С. РАЗІНКОВ.

м. Слов'янськ,
Сталінської області.

ДУША НЕПСУЙВІДНОСЕНКА

Мал. БЕ-ША

— Послухай-но, друже! Підстьобни, будь ласка, коня,
бо я не хочу псувати з ним відносин.

ЛІКУВАННЯ на Відстані

Хворіти в Америці — це дуже дорога розкіш. Там лікарі деруть з хворого за кожний, можна сказати, подих і крок.

А коли, припустимо, запросити лікаря додому, то це може вкрай розорити хворого. Тут доводиться платити лікареві і за машину, і за відстань, і за те, що він зволів піднятися вище десятого поверху...

Отож небагато американи краще не хворіти, бо наука може буквально задавити його, та ще й на самісінькому початку хвороби.

Але гріх казати, що в Сполучених Штатах нічого не зроблено в гаузі охорони здоров'я. Там допитлива думка не дремає, і вже дещо накльовується в справі лікування незможних громадян. Так, приміром, газета «Дейлі компас» придбала собі лікаря, який цілком безплатно лікує всіх передплатників, а також і покупців газети.

Звичайно, один лікар на сто чоловік — це не багато. Але й те, як кажуть, прогрес. Тим паче, що це цілком солідний, дрюкований лікар. І навіть щось таке на зразок професора.

Правда, цьому професорові не розірватися на всіх. Але до цього справа не доходить у них. Той професор при газеті лікує тільки заочно. Хворий посилає йому листівку, а він відповідає на сторінках газети. Чого доброго, така дружба медицини з публікою може навіть натхнути покупця газети на все нові й нові хвороби.

От, наприклад, один із читачів пише:

«Дорогий професоре Блейр! У мене ознаки виразки шлунка, але один мій знайомий запевняє, що виразки нема. Він радить мені менше нервуватись. Скажіть, чи можна справді від цього поправитись?»

Звичайно, такого хворого треба було б уважно оглянути, дослідити, просвітити рентгеном. Але до цього у них, повторюємо, справа не доходить. Професор лікує на відстані і заочно дає такі поради:

«Батько американської медицини Вільям Ослер заявив: «Живіть кожний день спочатку, поменше турбуйтеся про завтрашній день і не марнуйте часу на сумування з приводу помилок минулого.

Коли люди будуть дотримувати цього правила, на світі менше буде виразок шлунка і всьляких тисків крові».

Така глибокодумна порада здатна тільки забити баки хворому. Але це вже, як-то кажуть, справа десята і вона газету мало цікавить. І особливо не цікавить самого професора, у якого і без того багато клопоту.

Другий читач (робітник) пише професорові про свою хворобу, яка, очевидно, походить від постійних прикростей і поганого настрою:

«Нині я ледве животю на свій заробіток. Відвідування лікаря для мене — нездійснима мрія. Про лікування і думати годі. Чи не могли б ви мені сказати, як підняти настрій. Я спробував би».

Питання поставлено «в лоб». Але ви тільки подивіться, як ця хитра лисиця Блейр відповідає! Він зразу ж розкришує це питання і переводить його з соціальних рейок в сімейну площину.

«Внутрішні розладнання, — пише професор, — звичайно виникають у нас з дитячого віку. Наші батьки, на лихо нам, нерідко впадають у крайність і рано змушують нас почувати себе стурбованими і винними... Дуже важливо переоцінити своїх батьків у зрілому віці».

Здавалось би, робітник ясно пише, що йому ні на що жити і лікуватись. Так ні ж, професор напускає туману і відповідає, що в усіх розладах винні батьки.

Ні, професор не дарма одержує гроші від газети «Дейлі компас». Він — потрібна людина в капіталістичному світі. Він скоріше тата з мамою вкриє ганьбою, аніж кине тій на «американський спосіб життя»!

ПРОМОВА ВІНАХІДНИКА

Леді й джентльмени! Мені припала велика честь — демонструвати в цьому вибраному, я б сказав, достойному, товаристві мою знамениту машину для вимірювання комерційних здібностей. За хвилину ви будете свідками цієї великої події; прошу не товпитись і не хапатись за машину брудними лапами.

Леді й джентльмени! В 1849 році в штаті Арізона зазнали тяжкої кризи крамнички, які торгують лаком для нігтів, через що втратили роботу майже дві особи. Чому так сталося? Бо тоді ще не було моєї знаменитої машини для вимірювання комерційних здібностей. Йосиф прекрасний, як вам відомо з біблії, був проданий своїми братами за двадцять сребренників. Чому взяли за цього дужого, як запевняють деякі з його сучасників, наприклад, містрис Пентефрід, чоловіка таку низьку ціну? Бо тоді ще не було моєї машини для вимірювання комерційних здібностей, яка дозволила б усунути від торгівлі непридатні для неї одиниці.

Біблійний Ісав продав своє первородство за миску сочевиці не тому, що ситуація на зерновому ринку диктувала раптове підвищення ціни на сочевицю, а тому, що цей волохатий нездара взявся до торгівлі, хоч йому краще було б виступати в цирках чоловіком-мавпою або грати роль кінг-конга в сучасних фільмах. Я не кажу вже тут про Іуду та його тридцять сребренників, бо цей поганій бізнес став прислів'ям.

Леді й джентльмени! Навіщо вам наражатися на банкрутство, навіщо роками важкої праці збирати мільйони, щоб втратити їх потім в одній фінансовій операції на користь якогось шахрая. Моя машина докладно скаже, чи стати вам чистильником кобів у негритянському кварталі, чи впробувати свої здібності в комерції. У цей апарат я вклав усі свої гроші, але він без сумніву принесе мені багатство.

Кожен, заплативши один долар, може пересвідчитися в чудових якостях цієї машини.

— Прошу, прошу, підходьте! Пліз, містер! Злодійська жилка — 88, спритність — 102, здатність обдурювати своїх ближніх — 98, нахил до хабарів — 250! Здібність до орієнтування — прошу, не бійтесь — добре! відскочили майже вчасно — орієнтуєтесь прекрасно! Що? Ця рука, яка вискакує з короби, вибила вам два зуби? Не хвилюйтеся, з вашими комерційними здібностями ви швидко вставите собі золоті. На якій ви зараз посаді? Сенатор? Про це я повинен був догадатися з нахилу до хабарів. Ви без сумніву маєте шанси стати губернатором.

Слідуючий, прошу, 120, так, добре, 156, спритність є, здатність обманювати наївних — 345.

Чудово, дуже високий ступінь здатності обманювати наївних! Ви маєте природжені нахили до комерційних справ — додамо звачливо! — не дуже чистих.

Моя машина каже, що ви зумієте взяти за дохлого пацюка ціну найдорожчого індійського брильянта. Не поспішайте, молодий чоловіче, вас чекає найвища посада в комітеті плану допомоги Європі. Але моя здібність до орієнтування, яку ця знаменита машина оцінює в 293 пункти, каже, що хвилину тому ви силкувалися впхнути мені фальшивий долар. Негайно обміняйте його, інакше я причепурю вас так, що ви ніколи вже не зможете використати свої, ствержені моєю знаменитою машиною, комерційні здібності, хіба що продасте свій скелет до музею.

Хто ще, джентльмени, хто ще? Молодий чоловіче, ви, ви, з рудими вусиками! Вам, мабуть, теж хочеться перевірити свої здібності. Бачу, що тільки несміливість не дозволяє вам підійти ближче. Переборіть її, будь ласка. Несміливість — велика перешкода в торгівлі, запам'ятайте це собі. Ну, так, це слід було передбачити: спритність — 0, здібність до орієнтування — 0,00017 пункта, а далі стрілка навіть не здригнулась. Ні, молодий чоловіче, з такою тупістю вам можна бути лише помічником секретаря нашого штату, дроворубом в Міссурі або адміралом нашого флоту. Від торгівлі раджу вам триматися якомога далі. Ваше майбутнє, юначе, я бачу в найчорніших фарбах. Якщо, завдяки якомусь щасливому випадкові, вам пощастило б позбутися одної ноги, ви, може б, ще могли стати жебраком. Раджу вам з властивою мені прихильністю вибрати собі якийсь гарненьке місце на розі вулиці. Це все, що я можу для вас зробити.

Так от, бачите, панове, яке величезне значення має моя машина для вимірювання комерційних здібностей. Цей джентльмен міг би пуститися в небезпечні хвилі торгівлі і зазнати катастрофічної поразки, а тепер його вчасно попереджено.

Прошу, прошу, хто далі? Чого ви товпитесь? Прошу не хпатись так, всі встигнуть перевірити себе з допомогою моєї машини.

Прокляття!.. Де моя машина? Щойно була тут і вже немає! Машина! Віддайте мені машину! Пекло і сатана! Де моя знаменита машина!

Голос: — Той останній, з рудими вусиками, продав її хвилину тому якомусь прохожому.

Перекладає з польської
М. ПРИГАРА.

Паризькі газети називають Америку собачим раєм. На харчування собак там щороку витрачається півмільярда доларів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ех, життя собаче!

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

РЕКЛАМА З ВЕНЕРОЮ

Потрапивши в маршалізовані країни, спритні американські бізнесмени доходять до того, що навіть з тисячолітнього мармуру починають вичавлювати бариші. Руки безсоромних торгашів не здригаються і тоді, коли їм доводиться мати справу з безсмертними творами мистецтва. Заокеанські цінителі мистецтва примудрилися недавно саму Венеру Мілоську зачислити до лику популяризаторів благ доларової цивілізації.

«Кор'єре делла Сера», — американізована італійська газетка, — вмістивши якомсь величезну фотографію статуї Венери Мілоської, подала таку коротку, але глибоконаукову історичну розвідку:

«Чому в класичних творах старовинного мистецтва ніхто ніколи не посміхається? Археологи багато років ламали голови над розв'язанням цієї задачі...»

І далі, не ламаючи голови (очевидно, за відсутністю оної) архібовдур-писака, автор розвідки блюзнірствує:

«Між тим відповідь дуже проста: старі греки і римляни мало сміялися, бо не знали нічого про славнозвісну американську зубну пасту «Дюрбанс!»

Коротко, ясно і авторитетно. Нез'ясованим лишилося тільки одне дріб'язкове питання: чому в сучасній Італії теж ніхто не посміхається, одержуючи американську зубну пасту замість хліба?

ТУРКІВ ЗАТУРКАЛИ

Генерал Ейзенхауер недавно відвідав Туреччину. Там він довго і щедро вихваляв високий бойовий дух турецьких військ, витійствував про дружбу, про взаємодопомогу. Повернувшись до Парижа, генерал заявив, що вважає «дуже корисними свої відвідини Туреччини».

Ще б пак! Турецький уряд після генеральського візиту негайно ж підготував для відправки в Корею нову військову частину — на зміну раніше відправленій частині.

Є всі підстави сподіватись, що і для свіжої частини Корея буде тільки пунктом пересадки по дорозі на той світ: не лишиться від неї ні слугу, ні похваленого Ейзенхауером духу!

Павло КЛЮЧИНА

(БАЙКА БЕЗ АЛЕГОРИЙ)

Історія, яку я розповім,
Не має, так сказати, прецедента.
Заскочила Блоха до президента —
У Білий дім.

Сам президент і генерали всі
Низенько поклонилися Блосі,
Люб'язно попросили сісти.
— Допоможіть... З фронтів недобрі
вісті...

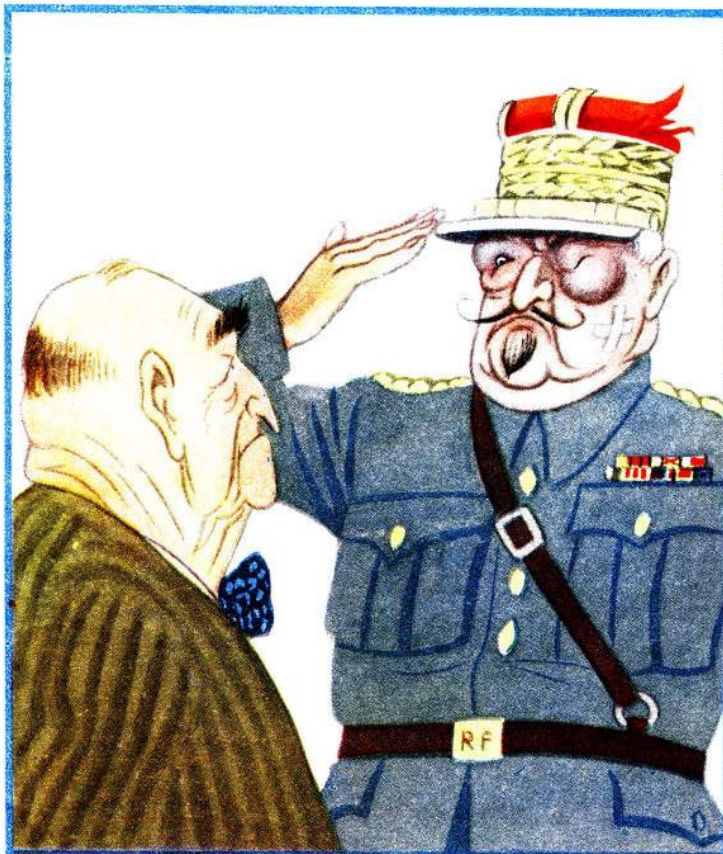
Загроза є: війну програєм ми,
Якщо від вас не буде допомоги...
Беріть бактерії чуми
І дай вам, боже, сили в ноги! —
Блоха промовила:— Ол-райт! Я згодна.
Хай процвітає дружба благородна
Між президентом і Блохою! —
Ще й «козиринула» задньою ногою.

Блоха погодилась на все, бо це блоха —
І до людських страждань вона глуха,
А президент? Людина він?..

Не вірмі!
Його вже звать народи чумним звіром.

с. Юрівка,
Сумської області.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Пане посол, операції у В'єтнамі розвиваються успішно!

— Ой, брешете, генерале. По очах бачу, що брешете!

— Виріс на наших хлібах та ще й колешся...

Перечниця

ПІДКЛЮЧИЛАСЯ БІДА...

Є ТАКА народна казка. Попросився їжак до крота в нору — зігрітися, переночувати. Добрий кріт пустив його.

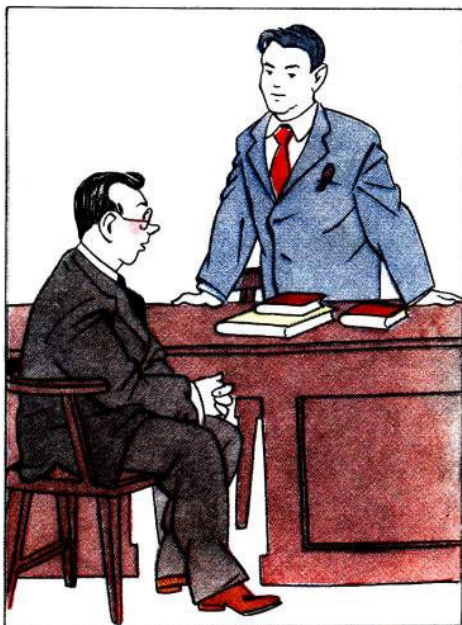
— Ну, що ж... Переночував і досить, — сказав кріт наступного дня. — Іди собі своєю дорогою...

— А мені й тут непогано, — заявив їжак.

— Так мені погано, тісно, ти ж колючий...

— Це нічого, — відповів гість, — я тебе за хвіст не держу. Можеш вибиратись...

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Відстаєте, товаришу! Щойно почали вивчати першу главу...

— Що ви?! Я вже два роки її вивчаю...

У цій казочці є натяк, і досить прозорий, на Сталінське шахтоуправління, що розмістилося дуже давно на вул. 8 березня 3-ої західної дільниці станції Сталіно.

Мала та дільниця хорошу електролінію — було чим і світити, і гріти. Підключилось до лінії шахтоуправління. Спочатку ділилися електроенергією по-дружньому, як і повинно бути, а в минулому році потухло світло у квартирах. Енергетик шахтоуправління, дуже енергійний інженер т. Димкович, заявив:

— Лінія наша і світло наше!

Писали жителі листа в обласну газету, потім читали того листа в газеті. Читали його й у виконкомі міської Ради, обурювалися.

Але кінця тяганині не видно. У квартирах темно. Видно тільки, що керівники шахтоуправління — колючі люди. Як той гість, про якого в казці розповідається.

НЕ ТРУДНО ВГАДАТИ

КОЛИ одна людина працює в кількох місцях, — які наслідки її роботи?

От, приміром, у Золотоноші (Полтавщина) на будівельній дільниці № 4 виконроб Григорій Бесараб працює ще:

- 2) у Заготживконторі,
- 3) на м'ятнім заводі,
- 4) у харчокомбінаті.

Що виходить з його роботи?

Брак!

Але не в тім справа, що він брак робить, а в тім, як він може всіх керівників отих установ ошукувати, що він для всіх хороший?

Це вже — талант.

Чого не можна сказати про вищезгаданних керівників...

КОЛИ КРУТИТЬСЯ ЗЕМЛЯ...

ДИРЕКТОР Старокайдацького каменедробильного заводу (Дніпропетровщина) Аркадій Іванович Шелковський відмовився підписати договір з райкомунгоспом Залізничного району м. Києва на поставку будового каменю для ремонту мостових. Відмовився, хоч був і наряд від керівної республіканської організації.

Представника з Києва, який приїхав підписувати договір, Шелковський спочатку довго водив за носа, а потім, напившись, вигнав з кабінету.

— Згинь, сатано! — закричав він, ледве тримаючись на ногах. — Не хочу підписувати договору й точка!

Трохи не впавши, Аркадій Іванович вхопився за двері й пробелькотав свою улюблену

фразу, яка завжди зривається у нього з язика, коли він уп'ється:

— О, тепер я вірю, що земля крутиться...

Повірив у це й представник з Києва. Бо коли б під директором заводу не крутилася земля, він би давно вже відвантажив камінь до Києва. А так, крім пляшок з-під випитої ним оковитої, Аркадій Іванович Шелковський нічого відвантажити не може. А пляшки, як відомо, для ремонту доріг не годяться. Вони можуть хіба тільки допомогти керуючому трестом «Укрнерудпром» т. Коваленкові по заслугах оцінити діяльність Аркадія Івановича Шелковського.

СТИХІЙНА ХАЛЕПА

УСЕ БУЛО б добре на станції ім. Шевченка (Одеської залізниці), якби не отой рясний весняний дощ. А тепер начальникові будівництва нового вокзалу т. Голованову справжня халепа: пиши пояснення, спростовання. А з якої речі? Він же вокзал збудував? Збудував! Приймальна комісія роботу прийняла? Прийняла! Начальник пасажирської служби залізниці т. Васильєв подяку оголосив? Оголосив! А те, що після першого ж дощу дах вокзалу потік, стеля та стіни другого поверху вкрилися плямами, потріскалися, паркетна підлога розсохлася, то вже не його, Голованова, вина. То вже — стихійне лихо.

Ей-ей, не розуміємо, чого чіпляються до т. Голованова!

НЕЗВІЧАЙНІ пригоди

УНІКАЛЬНИЙ ЕКСПОНАТ. На полицях одного з промтоварних магазинів м. Ворошиловграда недавно виявлено чоловіче пальто 52-го розміру. Цей рідкісний експонат тепер зберігається під склом, нагадуючи керівникам обласного управління легкої промисловості і промкооперації про те, що був час, коли на території Ворошиловградської області вироблявся одяг великих розмірів.

ЗАМИЛИВ ОЧІ керівникам районних і обласних організацій директор Чкаловської МТС (на Дніпропетровщині) т. Рязанський, давши зведення, що вже відремонтовано 5 комбайнів, коли їх ще й не починали ремонтувати.

ПРОПАЛИ БЕЗВІСТІ гроші, переказані колгоспом ім. Молотова (Гребінківський район) Полтавському бібліотечному колектору, який ось уже два роки ні книг колгоспові не надсилав, ні про гроші не згадує.

Начальника дільниці № 5 т. Продана не турбує те, що відкаточний штрек у поганому стані. Він живе лише сьогоднішнім днем і не думає про долю завтрашнього вуглевидобутку.

ПРОДАН: — Ніяк не зрозумію, як же тут проходить електровоз?!

«ЗА ВУГІЛЛЯ» — стінна газета шахти № 1-біс у м. Краснодоні, Ворошиловградської області.

НАІВНІСТЬ ДІТЕЙ І ВПЕРТІСТЬ ДОРОСЛИХ

Коли в Ястрєбнянський дитячий будинок приїжджає кінопересувка, юні вихованці починають від радості плескати в долоні і вигукувати назву картини, яку б вони бажали на цей раз подивитися. Тоді чути такі вигук:

- «Син полку»!
- «Тімур і його команда»!
- «Здравствуй, Москва!»

НЕ КЛЮЄ!

(За картиною художника В. Перова «Рибалка».)

У Пшчанському районі (голова райвиконкому т. Демура) за два роки побудували... один ставок.

ДЕМУРА: — На безриб'ї і рак риба!

«ПЕРЧИЦЯ» («Вінницька правда»).

Як на казкового чарівника, дивляться діти на кіномеханіка дядю Мишу, що заклопотано ходить біля апарата.

— Дядю, яка картина?
Дядя Миша довго мовчить і, нарешті, глухо вимовляє:

— «Мадам Боварі».
— Хто вона така, ця мадам? — наївно запитує руський хлопчина у виховательки: — Відома льотчиця? П'ятисотенниця?

Важко відповідати на такі запитання, не хочеться затьмарювати дитячу радість, і вихователька, в свою чергу, запитує кіномеханіка:

— Може, інша картина є?
— Є! Будь ласка. — «Одруження Фігаро»...

Від дітей знову можна почути: «Хто такий Фігаро? Капітан далекого плавання? Герой-прикордонник? Знатний стахановець?»

Такі історії повторюються десятки разів. П'ятий рік дирекція дитбудинку просить показати дітям фільм «Син полку» і кожного разу сюди вперто привозять «дитячі» картини на зразок «Андалузские ночи», «Летучая мышь» і т. д.

Після тривалих нагадувань завідуючий райвідділом кінофікації т. Коканюк, нарешті, пообіцяв показати вихованцям дитбудинку фільм «Син полку». Кінопересувка дійсно прибула, але привезла «Дивний шлюб».

Ми не знаємо, якими кінофільмами захоплювався в дитинстві т. Коканюк, але впевнені, що коли б він зараз ходив не з солідним портфелем, а з учнівським ранцем, то він приєднав би свій голос до голосу п'яти тисяч учнів Яришівського району, які справедливо вимагають:

— Покажіть нам інтересну дитячу кінокартину!

Ю. БАЛАНЮК.

ОСЕЛ І ЛИС

(БАЙКА)

До Лиса доля занесла
Осла.
Невдаха, ледь переступив поріг,
Звалився з ніг.
— Чому, мій голубе, розкис? —
Питає Лис.
А той йому:
— Порадь-но, що робити,
Як далі жити?
Ухвалю винесли: мене з посади зняти
За те, що критики не хочу поважати. —
І вигукнув, б'ючи себе у груди:
— Ще той не народився, хто вчить
мене буде! —

А Лис йому: — Ова,
Вухата голова.
В усьому бачу
Твою ослиачу вдачу!
Бажаєш без турботи керувати,
Навчися помилки, мій друже, визнавати.
Ось я, приміром, критику люблю,
Помилку визнаю раніше, ніж зробию.
І скільки б я не помилявся,
Хоч сто разів,
Хоч триста,
Покаяюся —
І знову совість чиста!

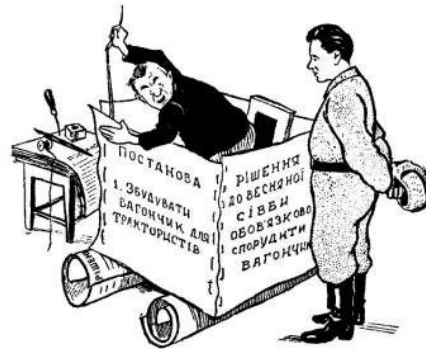
Лис і Осел не однієї вдачі,
Та хто в них риси спільної не бачить?

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

«ВОЛИНСЬКИЙ ПЕРЕЦЬ».
(«Радянська Волинь»).

ВАГОНЧИК СИСТЕМИ КУЗУБЕНКА.

Правління колгоспу ім. Калініна, Глобинського району, (голова т. Кузубенко) ніяк не збудує вагончика для трактористів, хоч про це винесено багато рішень.

ТРАКТОРИСТ:

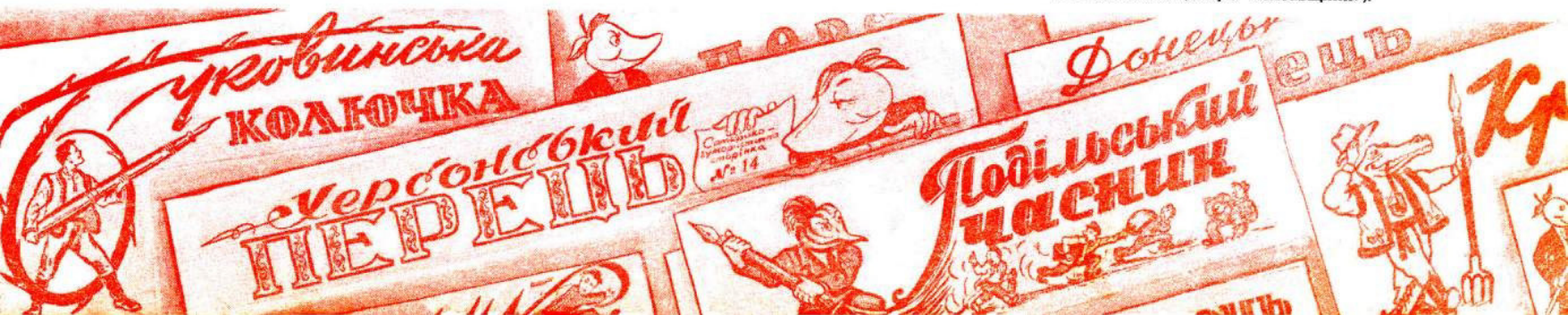
Днів з тих пір пройшло немало,
Не одна була зима,
Як вагончик обіцяли...
А вагончика — нема.

КУЗУБЕНКО:

Краще пізно, ніж ніколи!
Недаремно бачу сніг,
Що за зиму з протоколів
Щось та зробим до весни.

Ф. ЗАХАРОВ.

«ГРЧИЧНИК». («Зоря Полтавщини»).

НА ЗЕМЛІ ТА ПІД ЗЕМЛЕЮ

У Донбасі останнім часом широкою популярністю користується Семен Петрович Кудрін.

Хто такий С. П. Кудрін? І чим це він прославився?

Ми вирішили неодмінно познайомитися з Семеном Петровичем. Для цього, сказали нам, треба поїхати на шахту «Петрово-Ліди́вка», де т. Кудрін править за начальника.

У кабінеті ми т. Кудріна не застали. Значить, треба шукати його в шахті. Де ж іще в розпалі робочого дня бути керівникові, як не там? Спустившись на 200 метрів під землю, ми рушили шукати його.

Не легка справа — знайти людину в шахті, що має 11 дільниць. Прикинувши, що Семен Петрович, очевидно, зараз там, де створилося «вузьке місце», ми подалися на 3-ю дільницю.

О 8-й годині ранку тут заступила зміна. Вже одинадцята година дня, а з транспортера ще не зійшла жодна грудочка вугілля.

— Що трапилось?

— Та нічого особливого, — пояснює Григорій Парфенович Нілов, гірничий майстер. — Вчора качнули як слід, а сьогодні наводимо порядок.

Качати — це на «Петрово-Ліди́вці» означає видавати вугілля на-гора. Кинувши всі сили на викачку, начальник дільниці т. Харков не подбав про закріплення лави, а лави взяла та й сіла. Сів і вуглевидобуток.

— Качай! — вже в котрий раз звучить у телефонній трубці голос шахтного диспетчера.

— Та у нас вруба нема, у нас кріпити нічим, — кричить у відповідь помічник начальника дільниці т. Сіростанов, студент-практикант гірничого інституту. — Де ліс, який ви ще вранці обіцяли прислати? Знову нехтуєте правилами безпеки?

— Годі про ліс базікати, — сердито гримає диспетчер. — Виконуйте наказ начальника шахти: качайте вугілля!

Помічника начальника дільниці остаточно закачало. Махнувши рукою на все, в тому числі й на правила безпеки, про які йому так багато говорили в інституті, він дає команду: качати!

«КОЗА» НА ПРИПОНІ

На «вузькому» місці Семена Петровича Кудріна ми не зустріли.

Піднялися вище по штреку; може, т. Кудрін біля врубмашини?

— Ні, не бачили начальника, — відповів врубмашинист Ілля Гнатович Генцер, — а дуже хотілося б побачити його й спитати, коли ж, нарешті, прийде «коза» до електровоза?

«Козою» зветься платформа для перевезення шахтних стояків. Півтори години тому машиніст змушений був зупинити врубівку, — невістачало стояків, хоч уже кілька годин тому про це було повідомлено начальникові підземного транспорту т. Нікітіну.

— Пришлю п'ять «кіз», ждїть, — запевнив він.

Та «кози», видно, десь у шкоду пішли...

Закінчилася зміна, а стояків нема. Врубмашини дала тільки половину того, що могла б дати. «Коза» так і не прийшла до електровоза.

НЕЗАБУТНІЙ ДЕНЬ

Не знайшовши Семена Петровича Кудріна на двох «вузьких» місцях, ми взяли курс на 62-у західну лаву. Та нам знову не пощастило: начальника шахти не було і на цьому «вузькому» місці. Сьогодні через несправність транспортерів лави простояла більше години. Майже три години зміни довелося простояти, чекаючи порожняка.

— Ніколи, мабуть, Семенові Петровичу з нами возитися, — сказали нам на 62-й лаві. — Він, мабуть, переключився на підготовчі дільниці. Прямуємо на підготовчу дільницю № 7. Там шум і гам.

— Проходу не дають! — скаржиться комсомольсько-молодіжна бригада прохідників.

— За місяць, — з сумом розповідає бригадир т. Чемерис, — ми повинні пройти 45 метрів, а з такою роботою ми й 30 не пройдемо. Два дні чекаємо підрильників, а їх нема. Тиждень ждемо лебідки, обіцяної начальником дільниці т. Євлахіним...

— А ви б начальнику шахти розказали. Буває він у вас?

— Був.

— Коли?

Тут хлопці задумались. Довго думали, аж поки один рукою не вдарив по лобі:

— Пригадав. Це було тоді, коли шахта виконала денний графік циклічності.

Спільними зусиллями підраховали, що цей незабутній день був три з половиною місяці тому. Відтоді Семен Петрович Кудрін на підготовчій дільниці ні разу не показувався.

Місяцями не бачать його шахтарі й на інших дільницях.

Не пощастило і нам побачити Семена Петровича під землею.

Піднявшись на-гора, ми вирішили вив'язити у ствольового, чи взагалі коли-небудь спускається в шахту т. Кудрін.

— У шахту? — здивувався ствольовий, — навіщо? У Семена Петровича є телефон — в кабінеті і вдома. У шахту йому важко спускатися. Очевидно, не тільки спускатися в шахту, а й керувати нею Семену Петровичу важко. За минулий рік «Петрово-Ліди́вка» недодала країні 104 тисячі тонн вугілля. І цього року справи не кращі: вже більше 6 тисяч тонн вугілля недодало...

Так і не вдалося нам познайомитися з Семеном Петровичем Кудріним. Зате ми мали цілковиту можливість познайомитися з плодами його поверхового керівництва.

Шахтарі кажуть, що Семена Петровича дуже доцільно було б пересунути трохи вниз, тоді справи на шахті напевно пішли б угору.

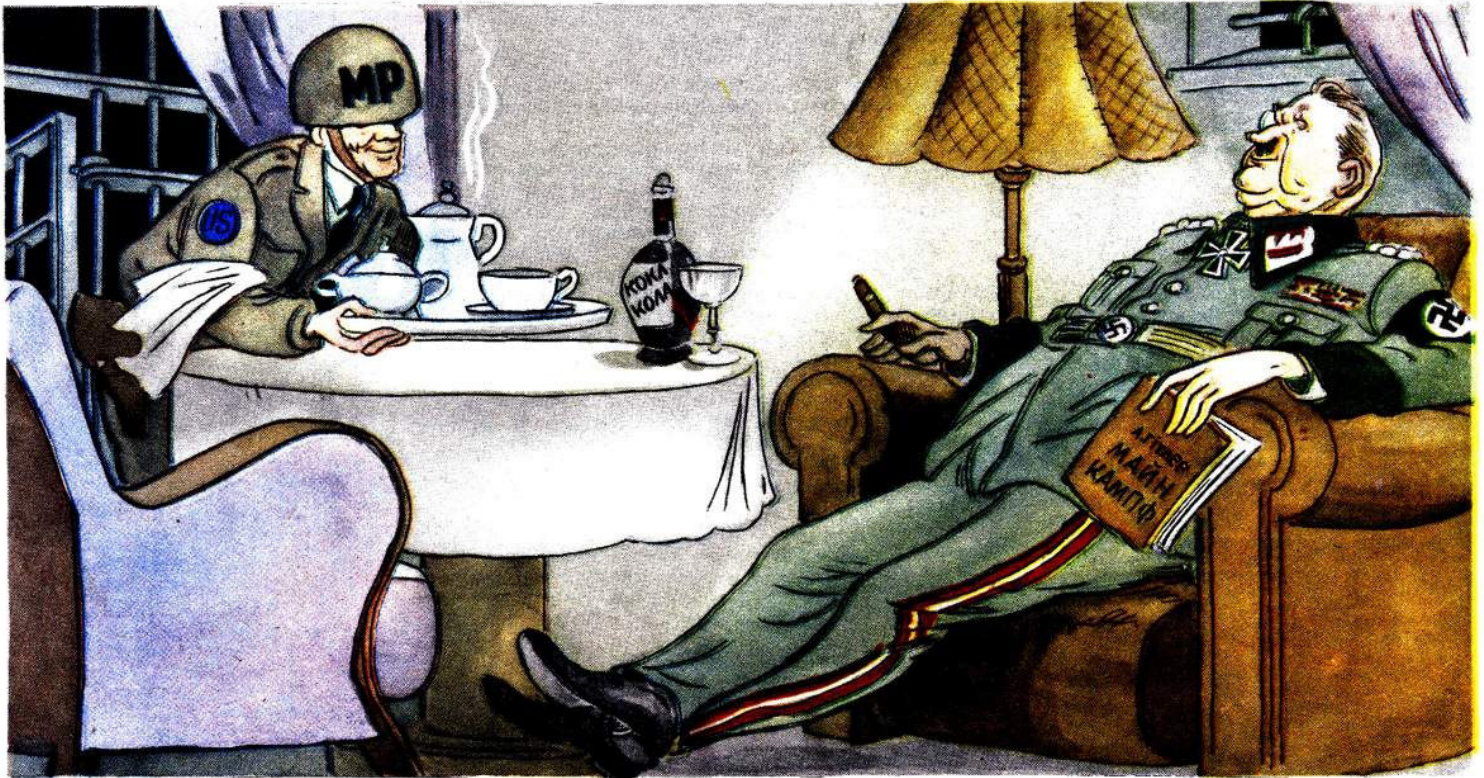
Шахтарі, мабуть, мають рацію.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. «ПЕРЦЯ».

Рутченкове, Донбас.
Шахта «Петрово-Ліди́вка».

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ЗОНІ ОКУПАЦІЇ

Мал. БЕ-ША

— Незабаром, пане генерал, вас звільнять з в'язниці.
— З якої?.. Ах, я й забув, що сиджу в тюрмі...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У місті Устилузі чотири роки тому почали будувати Будинок культури. 180 тисяч карбованців на будівництво було асигновано, мудрим головам керівництво було доручено — завідуючому районним відділом культосвітньої роботи Русяеву та колишньому директорові Будинку культури Радчукові.

Гроші «освоїли» вони майже повністю, але роботи виконано всього на 32 проценти: замість будинку споруджено тільки... будку. Довгенько в ту будку закидали вудку рибаки-будівники. Як не клоне тисяча, то напореться

— Відтоді, як Клименко потрапив до цього кабінету, до цього кабінету неможливо потрапити.

на гачок кругла сотенька — і то добре. Ім було на ющечку сорокаградусну!

Приїжджали вже й комісії, робили вже й ревізії. Прийдуть, подивляться в воду і — ходу: дуже каламутно, кажуть, не розбереш, що до чого...

Невже й ти, любий Перче, не розбереш, що й до чого?

О. ЗАГРАЙ.

Волинська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Довгівський санаторій ось уже кілька місяців б'ється над проблемою: як одержати 2 ящики яєць? Найпростіше було б, звичайно, одержати їх зі складу Довгівського споживчого товариства. Але начальник заготівельного управління облспоживспілки т. Смерека проти

такої вульгарної простоти... Ні, ви, каже він, приїдьте до Ужгорода, випишіть наряд білого кольору на Мукачівську яєцезазу. У Мукачеві вам замінять білий наряд на жовтий, з яким ви поїдете до Иршави. Там, у заготконторі

окрспоживспілки, вам обміняють жовтий наряд на синій і, коли всі обмінні операції закінчаться щасливо, ви можете одержати 2 ящики яєць... на складі Довгівського споживчого товариства. Але нам не пощастило — наші наряди в процесі обміну десь загубилися, і ми так нічого й не одержали.

Як бачиш, Перче, система нарядів, створена заготконторою облспоживспілки, не варта й виїденого яйця.

КУЗНЕЦОВ,

головний лікар санаторію.

Закарпатська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У Новоастрханському районі немає рентгенкабінету. У сусідніх районах є рентгенкабінети, та немає лікарів, охочих просвічувати хворих з «чужого» району. Є ще кабінет у Ворошиловграді. Кабінет заступника завідуючого облвідділом охорони здоров'я т. Середи. Тут хворих приймають. Приймаючи, обіцяють. Проводжаючи, ще раз обіцяють: «Не хвилюйтеся, товариші, через кілька днів матимете свій рентгенкабінет!» Потім знову приймають і знову обіцяють. І так без кінця.

Просвіти, будь ласка, Перче, рентгеном са-тири т. Середу. Є. підозра: він захворів на те, що зветься хронічним розходженням між словом і ділом.

НОГА, ЧОРНОБРИВКА, ПОЛТО-РАЦЬКА, НАЗАРЕНКО, КРАВЦО-ВА, ФЕДОРОВА.

Ворошиловградська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 3 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «Здоровенці були!» про бюрократичне ставлення керівників тресту «Лисичанськвугільля» (на Ворошиловградщині) до пропозицій і заяв трудящих. Після виступу Перця всі заяви, пропозиції та скарги було розглянуто. Збори партійної організації суворо попередили керівних працівників тресту про їх персональну відповідальність за вчасний розгляд скарг і заяв трудящих.

☆☆☆

У тому ж номері було надруковано фейлетон «Сидір І-ий». Начальник Львівської залізничної т. Головченко повідомив, що начальника Самбірської дистанції сигналізації та зв'язку

т. Пархомчука звільнено з посади. Самбірський міський комітет КП(б) України оголосив Пархомчукові суворо догану.

☆☆☆

У зв'язку з опублікуванням у тому ж номері замітки «Перед вживанням викинути» про низьку якість емалевих фарб, що їх виробляв Житомирський райпромкомбінат, начальника хімічного цеху Лермана знято з роботи. На бригадира Меламеда та старшого майстра Каца накладено суворо адміністративні стягнення.

☆☆☆

Головбух колгоспу ім. Хрущова (Ново-Георгіївський район

на Кіровоградщині) Косенко навмисно залугував облік і розкрав колгоспні кошти. Одержавши про це листа, ПЕРЕЦЬ передав його на розслідування обласній прокуратурі. Народний суд засудив Косенка І. Я. до 10 років поправно-трудових робіт.

ВІД РЕДАКЦІЇ

У фейлетоні «Здоровенці були!» («ПЕРЕЦЬ» № 6) помилково було названо прізвище прокурора м. Ворошиловська т. Божика замість прокурора Ворошиловського сільського району т. Єпішева. Цим редакція виправляє свою помилку.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

В Одесі є будівельний трест. У тому тресті є будівельне управління № 2. Єсть там і начальник (т. Бабій) і головний інженер (т. Шутеев), і молоді робітники, яких після закінчення школи ФЗН № 5 туди направлено на роботу. Все це єсть. Немає тільки роботи для молодих робітників, штукатурів-фасадників за фахом. От хлопці й ходять. Іх — на підсобні роботи. Та й то коли-не-коли... А оце якось цілий місяць зовсім не дали їм роботи. Хлопці молоді, робити хочеться...

Буває, розуміється, хоч і дуже рідко, що є ціла установа, з усіма штатами, керівниками і т. д., і т. ін., а робити тій установі нема чого.

А чому, приміром, Перче, не організувати футбольної команди? Начальника будівництва — за суддю, головного інженера — за підсудка...

— Бий по голу!

І всі задоволені. Ще й прославитися можна!

В. ІВАХНЕНКО.
М. ДАШЕНКО.

м. Одеса.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Мені сімдесят два роки. Можна вже було б і на пенсію піти, та не можу без роботи жити. Оце й зараз працюю в артілі ім. Першого травня. І, здається, неозоро працюю. Сам голова артілі Олександр Абрамович Фастівський не дасть збрехати. Він мене торік за хорошу роботу навіть преміював фуфайкою. Довгенько я чекав тієї премії і таки діждався — дали мені жупанину. Пошили її так, що для продажу в магазині вона не годилась би, ну а як воно премія, то я вже взяв... І почала мене грити та одержина. «Платіть, вимагають, за пошиття!» Тепло мені зробилося: хороша премія, що й казати. Пішов одержувати заробітну плату, касир каже: «Вирахували за фуфайку»... Ще тепліше мені стало. Я до Олександра Абрамовича, а він

мені: «Якщо вам не подобається, поверніть фуфайку!»

Тут уже мені жарко стало.

Отак обмундирували мене, Перче. Вік прожив, а такої теплої амуніції не носив. І такого безшабашного керівника, як Олександр Абрамович, теж вперше зустрічаю!

П. І. ШУЛЯК.

Харківська область,
Дергачі.

БОЛВАНЧИК-ГОМІНДАНЧИК